

Rolul familiei în cadrul școlii online

Family's role during online school

DAN Diana Valentina, profesor limba engleză
Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

DAN Diana Valentina, English teacher
„Ion Creangă” Secondary School, Brăila
Email: dianavalentina1697@gmail.com
ORCID iD: 0000-0002-1392-1314
DOI: [10.46728/c.18-06-2021.p285-294](https://doi.org/10.46728/c.18-06-2021.p285-294)
CZU: 37.018.26

Rezumat: Închiderea școlilor din cauza pandemiei de COVID-19 a făcut dificilă menținerea școlii la distanță a copiilor pentru familii și profesori. Din punctul de vedere al educației durabile, această lucrare analizează gândurile părinților cu privire la adaptarea lor la tranziția rapidă la școala online, la distanță. Părinții erau preocupați de învățarea și bunăstarea copiilor lor, precum și de gestionarea vieții de zi cu zi și de utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor. Cerințele individuale ale familiilor ar trebui să fie recunoscute și furnizate într-o manieră durabilă pentru a promova educația copiilor în medii mereu schimbătoare, inclusiv școala online.

Cuvinte-cheie: școlarizare la distanță, societate, educație incluzivă, părinți, Covid19; pandemie.

Abstract: The closure of schools due to the COVID-19 pandemic made it difficult for families and teachers to support children's remote schooling. From the standpoint of sustainable education, this paper analyzes parents' thoughts on their adaptation to the rapid transition to distant schooling. Parents were concerned about their children's learning and well-being, as well as the management of daily life and the use of information and communication technology. Individual requirements of families should be recognized and provided in a sustainable manner to promote children's learning in shifting settings, including online schooling.

Keywords: remote schooling, society, inclusive education, parents, COVID-19, pandemic.

Introducere

În prezent, existența și dezvoltarea școlii online este exponențială, în special în ultimii ani. Această creștere a dus și va continua să producă schimbări dramatice în domeniul educațional. Învățământul a fost supus unui test de stres din cauza pandemiei de COVID-19. Această criză ne-a arătat limitele sistemului educațional obișnuit, bine condus. Un adevărat sistem educațional este recunoscut pentru incluziune și echitate.

Pandemia și școala la distanță au constituit un test de stres pentru sistem și au dezvăluit unele fragilități. În acest articol, folosesc pandemia COVID-19 ca obiectiv pentru a observa sistemul educațional românesc într-un moment de urgență. Chiar dacă sistemul școlar vizează egalitatea, au existat unele probleme legate de școlarizarea la distanță, precum și tehnologia informației și comunicațiilor, care au sporit inegalitatea și ar fi putut scădea calitatea tehnologiei educaționale oferite de case și școli, accesul la internet și competența TIC a profesorilor. Această cercetare contribuie la această discuție, întrebând cum s-au descurcat familiile în timpul pandemiei și învățării la distanță cu copiii lor din România. Multe cercetări, strategii și politici privind relațiile acasă-școală s-au concentrat pe relația dintre părinți și școli. Acest lucru se observă în special în concentrarea puternică actuală pe îmbunătățirea implicării părinților în învățarea copiilor, care este un factor semnificativ în procesul de educare al copiilor.

1. Sistemul românesc de învățământ

Politicile de bunăstare a copilului și sistemul de servicii pentru copii și familie din țară întrușchipează această ordine societală. Această bunăstare este bazată în esență pe o puternică responsabilitate publică pentru promovarea securității sociale printr-un sistem cuprinzător de beneficii și servicii pentru toți cetățenii. Politica de bunăstare a copilului întrușchipează această ideologie cu drepturi legale largi pentru copii și un sistem extins de servicii sociale. În consecință, există un mecanism statutar cuprinzător al asistenței școlare care urmărește să ofere psihologie, servicii sociale și de îngrijire a sănătății pentru elevi în funcție de nevoile lor, în cooperare cu părinții. Astfel, trecerea de la frecvența normală la școală la învățarea la distanță nu numai că a afectat învățarea elevilor, ci i-a distanțat de serviciile de asistență socială ale școlii. Conceptul de bunăstare este în esență normativ, instanțând valori etice ridicate, cum ar fi egalitatea, justiția socială și securitatea socială. Școlile intenționează să pună în aplicare valorile, normele, și principiile. Ideile de incluziune socială și reducerea excluziunii sociale sunt elemente fundamentale ale politicii și practicii școlare, precum și a bunăstării copiilor. Prin definiție, excludere și includerea sunt fenomene multidimensionale complicate de măsurat. În contextul școlii, incluziunea, spre deosebire de segregare, indică politici și practici pentru a sprijini studiile în comun ale copiilor grupuri prin mijloace versatile. Ca paradigmă a pedagogiei școlare, incluziunea se referă la sensibilitatea cadrelor didactice la recunoașterea și îmbrățișarea diversității și angajamentul de a răspunde nevoilor diverselor elevi. Scopul este de a susține ideea participării depline a tuturor elevilor la educație la „școala pentru toți”. Colaborarea educațională incluzivă cu familiile este un element critic și are ca scop să împărtășească procesul decizional și să îmbunătățească înțelegerea reciprocă despre contextele și valorile de viață ale familiilor. Încrederea, colaborarea și bunăstarea au fost identificate ca elemente cheie ale culturii școlare. Școala este strâns legată de toate celelalte instituții de educație și bunăstare ale societății în îndeplinirea misiunii de bunăstare a copilului în conformitate cu conceptul larg al politicii de bunăstare a copilului. Acest concept definește atenția școlii la misiunea bunăstării copilului ca parte integrată a sistemului drepturilor legale ale copilului, obligând toți profesioniștii care lucrează cu copiii și familiile.

Până în prezent, există unele informații provizorii bazate pe cercetări despre influențele școlii la distanță asupra practicilor de predare care nu sunt încă publicate în reviste internaționale sub controlul comunității științifice, dar există foarte puține cercetări privind efectul aranjamentelor speciale a practicilor școlare cauzate de pandemia COVID-19 asupra vieții cotidiene și a bunăstării copiilor și familiilor.

În ceea ce privește influența asupra predării și învățării, multe inegalități păreau să apară în școli, de exemplu, în capacitatea lor de a organiza activități de învățare la distanță. Cunoașterea anterioară despre mecanismele excluziunii sociale a copiilor ne permite să presupunem că închiderea școlilor a afectat cel mai negativ acei copii și tineri al căror risc de excluziune socială era deja foarte mare și care nu primeau sprijin adecvat acasă. Studiile actuale privind închiderea școlii au identificat posibile consecințe pentru copii și familii, cum ar fi problemele economice pentru părinți atunci când aceștia trebuie să fie departe de muncă, pierderea educației, lipsa meselor școlare, izolarea socială și posibilele daune pentru bunăstarea și sănătatea copiilor, în special în rândul celor mai vulnerabili copii. Există motive pentru a direcționa spre ele măsuri pedagogice de susținere ca precum și analiza posibilelor efecte adverse asupra copiilor deja expuși riscului de excludere.

1.1. Colaborare între familii și școli

Cooperarea dintre acasă și școală este ghidată în România de lege și de curriculum-ul național de bază, care conferă școlilor responsabilitatea construirii de rețele reciproce cu părinții și susținându-și părinții. Într-un sistem educațional incluziv, părinții ar trebui să fie membri activi și

respectați ai societății școlare. În general, colaborarea cu părinții este considerată o practică incluzivă eficientă și dialogul este o parte importantă a îmbunătățirii procesului decizional.

În acest context, profesorii consideră părinții drept colaboratori importanți de la egal la egal și contactul lor cel mai important. La rândul lor, părinții subliniază importanța relațiilor sociale ale copilului în cooperare cu profesorii. Barierele de comunicare apar de obicei între părinți și profesori. Rolul unui profesor și practicile sale este crucial în promovarea participării părinților la educație, respectată membri ai societății școlare. În România, participarea părinților pare a fi mai extinsă în învățământul primar cu un profesor de clasă decât la nivelul gimnazial cu mai mulți profesori de materie, din cauza diferențelor în structura participării școlare și a cooperării. Cu toate acestea, poziția părinților pare a fi în curs de negociere constantă. Pot exista tensiuni între instrucțiunile scrise și realitate, iar profesorii nu pot întotdeauna să înțeleagă contextul vieții de familie.

Există diferențe culturale care oferă posibilitatea unor neînțelegeri, iar limba folosită la școli poate fi dificilă pentru părinți. Pe de altă parte, modalitatea obișnuită de comunicare în zilele noastre este comunicarea digitală prin instrumente electronice, iar întâlnirile față în față au devenit rare. Este obișnuit ca părinții să aibă smartphone-uri cu e-mail și alte aplicații și pot comunica despre educația copilului lor atunci când le convine cel mai bine. Comunicarea digitală poate crea și menține parteneriate între un părinte și un profesor și poate promova feedback reciproc. Utilizarea semnificativă a tehnologiilor TIC poate întări relația dintre părinți și profesori.

1.2. Conceptul de reziliență

Într-un moment de schimbare provocatoare, mai multe elemente din viața de zi cu zi nu sunt disponibile în modul cu care suntem obișnuiți. Rutinele săptămânale ale familiilor sunt conectate atât la programul de lucru, cât și la școală, și în cazul închiderii școlii, atât părinții, cât și copiii trebuie să găsească noi modalități de organizare a vieții de zi cu zi, a sarcinilor profesionale și a învățării, precum și a meselor și a timpului liber. Pentru a menține rutine, un individ trebuie să determine cum să se adapteze și să găsească soluții noi în noua situație. Conceptul de reziliență este folosit pentru a descrie sisteme complexe de adaptare pentru conceptualizarea managementului schimbării atât în indivizi, cât și în instituții.

Conceptul de rezistență umană este definit în diferite moduri. Este definit ca resursele mentale și materiale ale unei persoane și ca abilitatea de a „reveni” după o experiență provocatoare. De asemenea, este văzut ca un proces dinamic și - mai filozofic - ca un mod de a fi în lume.

În plus, reziliența este văzută ca un proces care implică capacitatea oamenilor de a găsi resurse pentru a-și susține bunăstarea, inclusiv capacitatea mediului de a oferi sprijin. Este înțeles ca calitate personală și constă în procesul de depășire a adversităților și amenințărilor.

Rolul și calitatea adversității variază în diferite definiții. Reziliența este definită ca implicând buna funcționare a adaptării umane și conectează fenomenul mai mult la viața de zi cu zi. Conceptul de reziliență umană a fost analizat în principal în psihologie, dar a fost cercetat și în contexte mai sociale, precum cel economic. Cu toate acestea, cele mai multe definiții ale rezilienței combină două aspecte comune: întâmpinarea adversității sau a riscului și tendința de adaptare pozitivă la situație și, în general, reziliența este văzută ca un proces prin care se adoptă o poziție afirmativă într-o situație dificilă.

Pentru o înțelegere psihologică a conceptului de reziliență, cercetarea trebuie să fie sensibilă și să ia în considerare contextualizarea și factorii socioculturali. Există și adversități și riscuri în relațiile indivizilor cu familia, cartierele, instituțiile și contextul socio-istoric mai larg, care este în același timp arena muncii de bunăstare axată pe copii. Este descrisă rezistența ca un sistem sănătos social, comunitar și ecologic, iar reziliența în comunitățile locale necesită mobilizarea cu succes a resurselor și noi orientări.

Rezistența și capacitatea de a spori rezistența la nivel regional pot fi găsite în organizații, iar accentul cercetării poate fi atât economic, cât și sociologic. Reziliența comunității poate fi abordată în conformitate cu patru capacități: dezvoltare economică, informare și comunicare, capital social și competență comunitară. În acest sens, reziliența este capacitatea unui sistem de a depășește stresul și este vorba despre transformare într-o situație de schimbare. Poate fi înțeles ca o metodă de guvernare pentru a împuternici indivizii, instituțiile și alte sisteme sociale și ecologice să se transforme. Școlile, ca parte a comunităților, poartă sensul continuității și, în perioade de criză, există provocarea modului de a asigura activități educaționale pentru a sprijini învățarea și continuitatea în viața copiilor. În contextul școlilor, reziliența este de asemenea înțeleasă ca un scop al predării.

La nivel practic, unele capacități de adaptare pentru a promova reziliența colectivă sunt destul de simple de implementat la școală. Practici la nivel școlar, cum ar fi primirea și perceperea sprijinului social, îmbunătățirea a simțul comunității și utilizarea flexibilității și creativității în rezolvarea problemelor sunt ușor de conectat la practici incluzive și la un mediu durabil din punct de vedere social. Aceste capacități au și unele puncte comune cu strategiile de coping.

Mai mult, cercetarea rezilienței recunoaște conceptul de reziliență familială. Putem extinde atenția asupra familiei ca unitate funcțională, unde relațiile și procesele cheie ale familiei pot avea un impact asupra membrilor familiei, precum și asupra familiei ca unitate. Când se gândește la schimbări bruște în închiderea școlilor, o familie - părinți și copii - trebuie să găsească un nou mod de a face față problemelor educaționale, precum și provocărilor economice și de altă natură cauzate de blocarea într-o societate.

O perspectivă de reziliență a familiei poate fi, de asemenea, utilizată pentru a înțelege interacțiunea dintre școală și familiile în timpul pandemiei, când rolurile școlii și ale familiei au fost provocate în susținerea învățării copiilor.

În timpul pandemiei COVID-19, sarcina educației a fost parțial transferat la domiciliu, iar sarcina crucială a școlilor a fost colaborarea cu copiii și părinții și susținerea învățării lor acasă. Familiile au trebuit să își asume mai multă responsabilitate, de exemplu, pentru oportunitățile de învățare a familiei, cum ar fi monitorizarea temelor și a performanțelor școlare ale copiilor, precum și pentru modelele organizaționale ale familiei, care sunt domenii cheie ale proceselor familiale în sprijinirea succesului academic al copiilor.

2. Context

Sistemul de învățământ din România a avut doar câteva zile pentru a reorganiza lecțiile și predarea online. În același timp, părinții trebuiau să găsească soluții nu numai pentru organizarea educației copiilor lor acasă dar și munca lor. În România, majoritatea femeilor sunt active în viața profesională. Când a început școala îndepărtată, atât familiile, cât și profesorii s-au confruntat cu o situație complexă. Strategia națională în învățământ a fost să sară la participarea la distanță la ore, aceasta a însemnat utilizarea e-learning-ului.

În învățarea la distanță, rolul părintelui și natura sprijinului acordat copiilor lor s-au schimbat foarte mult. Mediul fizic de învățare era acum acasă. Un profesor are o mare autonomie atunci când vine vorba de implementarea curriculumului național.

TIC are un rol esențial. Competența sa constă în cunoștințe informaționale și tehnice, dar și alfabetizare TIC, ceea ce înseamnă într-un sens larg abilitățile necesare pentru a trăi în societatea modernă a cunoașterii. De exemplu, sunt subliniate abilitățile de gândire critică.

Acest lucru a creat o nevoie de formare pedagogică TIC pentru elevii profesori și profesorii în serviciu. Când s-a produs tranziția la școala la distanță, instruirea în utilizarea instrumentelor de învățare la distanță nu a fost extinsă la toți profesorii. În plus, nu toate școlile și sălile de clasă erau echipate cu materialele și dispozitivele necesare. Cu toate acestea, TIC a avut un rol crucial în organizarea școlii îndepărtate, deoarece numai copiii cu vârsta școlară mai mici (clasele I - IV), precum și copiii cu nevoi speciale, ar putea învăța la școală. Școala la

distanță a durat două luni, iar copiii s-au întors la școală pentru a studia două săptămâni față în față înainte de a începe vacanța de vară.

De asemenea, implicarea părinților este asociată cu învățarea unui copil atunci când se utilizează TIC. Implicarea face parte din așa-numitul parentalitate digitală, în care un părinte este simultan responsabil pentru siguranța digitală, alfabetizarea digitală și creșterea unui viitor cetățean competent pentru TIC. Părinții pot fi sau nu conștienți de beneficiile tehnologiei. Astfel, dacă nu există o gamă largă de tehnologie în casă, studenții ar putea să nu fie familiarizați cu utilizarea TIC.

Chiar dacă mediile de învățare sunt destul de similare cu cele utilizate în munca părinților, trebuie remarcat faptul că nu toți părinții folosesc aceste instrumente în munca lor și, din păcate, nu toți elevii și profesorii erau familiarizați cu mediile de învățare bazate pe web în care a avut loc școala. În cazul optim, părinții aveau o bună competență de e-learning și copiii puteau participa la școală online. În timpul pandemiei COVID-19, profesorii au realizat o predare de urgență la distanță. Predarea de urgență la distanță constă din TIC, dar înseamnă și pregătirea copiilor pentru circumstanțe în care există o lipsă de servicii tipice, cum ar fi mesele oferite de școli, acces la tehnologie și internet fiabil. Schimbarea rapidă de la școli la școală la distanță la domiciliu a provocat atât școlile, cât și familiile să găsească noi modalități de a continua să predea și să sprijine învățarea prin dispozitive digitale.

În această lucrare, mă concentrez asupra părerilor părinților cu privire la modul în care s-au acomodat cu această schimbare rapidă și au încurajat un continuum de învățarea copiilor la distanță într-un mod durabil. Studiarea opiniilor părinților este importantă, deoarece va ajuta școlile să sprijine colaborarea cu familiile în viitor în situații similare și să promoveze sprijinul educației durabile pentru copii. Ținând cont de acest lucru, discutăm durabilitatea ca un cadru pentru învățare și educație durabile, care conectează capacitatea individuală și organizațională pentru învățarea intenționată, proactivă și colaborativă.

3. Adversități ale părinților în timpul școlii online

Schimbarea rapidă a societății, inclusiv școala la distanță și munca la distanță, a fost solicitantă pentru majoritatea respondenților. Părinții au descris adversități și îngrijorări diverse și complexe cauzate de școlarizarea la distanță. Cu toate acestea, majoritatea părinților au declarat că nu erau îngrijorați de copilul lor în timpul școlii la distanță. Potrivit acestor părinți, lucrurile funcționau fără probleme în propria familie. De asemenea, acești părinți au lăudat în mare parte școala pentru organizarea unei tranziții ușoare la școala la distanță. Majoritatea profesorilor au înțeles nevoile e-learning-ului: instrucțiuni precise și ușor de contactat în timpul școlii.

Din punct de vedere tematic, au existat îngrijorări cu privire la învățarea și bunăstarea copiilor, inclusiv relațiile sociale, gestionarea vieții de zi cu zi și utilizarea TIC.

Una dintre adversitățile descrise pe scară largă a fost preocupările părinților cu privire la învățarea copiilor. Părinții au explicat că își cunosc copiii și, prin urmare, înțeleg bine diversele posibilități și riscuri ale copiilor lor în școlarizarea la distanță. Acolo unde unii copii au lucrat relativ independent, alți copii au avut nevoie de mai multe îndrumări și sprijin pentru a se concentra asupra studierii și gestionării sarcinilor de învățare. Părinții și-au împărtășit preocupările cu privire la abilitățile copiilor lor de a se concentra asupra studiului și rămâneți motivați și să înțeleagă sarcinile și cum să le rezolve.

În plus, părinții erau îngrijorați de evaluare, mai ales când copilul termina învățământul obligatoriu. Această situație excepțională în ceea ce privește școlarizarea la distanță a relevat diferențe în calitatea predării. La începutul școlii la distanță, unii părinți au raportat că nu există predare deloc. Experiența părinților a fost că rolul profesorilor tocmai a dispărut deoarece copiii primeau numai liste de sarcini trimise prin e-mail. Potrivit părinților, numărul sarcinilor școlare nu corespundea nevoilor copiilor, sarcinile erau slab direcționate sau au ajuns prea târziu și posibilitățile de a contacta profesorul era prea limitat. Unii părinți s-au simțit neajutorați în timp

ce încercau să își învețe copiii cu instrucțiuni neclare. În același timp, unii părinți au refuzat să-și asume rolul unui profesor acasă.

Spectrul de practici școlare la distanță a fost, de asemenea, confuz pentru părinți și copii. Unii părinți au avut ocazii specifice de a observa și compara învățătura la distanță a fraților. Așa cum susținea un părinte, unii profesori vorbeau fluent predarea la distanță și produceau materiale video, în timp ce alți profesori tocmai trimiteau sarcini.

Mulți copii au avut nevoie de sprijin suplimentar pentru a gestiona învățarea la distanță, indiferent de vârstă și capacități. Părinții au experimentat nevoia de a-și ajuta copiii în mod constant și chiar copiii care în mod normal învățat destul de independent a cerut ajutor în această situație neobișnuită. Părinții au considerat, de asemenea, că abilitățile și cunoștințele lor nu sunt suficiente pentru a susține învățarea copilului lor. Unii părinți și-au dorit chiar abilități pedagogice pentru a susține școala la distanță a copilului lor.

Unii părinți au luat foarte serios responsabilitatea de a sprijini învățarea copilului lor. Aceștia și-au sacrificat propria bunăstare pentru a-și ajuta copilul cu temele în timpul școlii la distanță.

3.1. Preocupările părinților despre bunăstarea copiilor

A doua problemă părea să fie preocupările părinților cu privire la bunăstarea copiilor. Școala are o puternică influență asupra vieții sociale a copiilor. Prin urmare, mulți părinți erau îngrijorați nu numai învățarea copiilor lor, ci și lipsa lor de conexiuni sociale în timpul școlii la distanță. Părinții erau îngrijorați de singurătatea copilului lor și de lipsa contactului social cu prietenii lor.

Pe de altă parte, statul acasă a provocat mai multe conflicte între membrii familiei. Părinții au descris modul în care prezența unui părinte sau a unui frate a tulburat învățarea copilului. Părinții au mai susținut că copiii au devenit nervoși și furioși pe părinți mai ușor decât pe profesori atunci când se confruntă cu provocări, deoarece copiii își pot controla comportamentul mai mult la școală.

Părinții și-au împărtășit preocupările cu privire la utilizarea excesivă a dispozitivelor TIC. Întrucât învățarea a fost organizată de la distanță și activitățile de timp liber ale unor copii au fost realizate prin intermediul dispozitivelor TIC, părinții erau îngrijorați de sănătatea fizică a copiilor lor, cum ar fi durerile de cap și pasivitatea fizică din cauza lipsei activităților în aer liber. Împreună cu problemele de sănătate fizică, unii părinți au menționat probleme de sănătate mintală, cum ar fi depresia sau anxietatea, ale copiilor lor în general sau, în special, în timpul pandemiei COVID-19. Părinții au recunoscut inegalitatea în rândul familiilor în ceea ce privește abilitățile și oportunitățile lor de a sprijini bunăstarea copiilor lor.

3.2. Preocupările părinților despre gestionarea vieții de zi cu zi

Mai mult, părinții aveau îngrijorări cu privire la gestionarea vieții de zi cu zi. Pandemia nu numai că a afectat școlarizarea, ci și a schimbat mediul de lucru al multor părinți în munca la distanță. Copiii și părinții au început să se adapteze rapid la noua viață de zi cu zi și la rutinele zilnice de acasă. Părinții au descris modul în care au gestionat diferite programe și au modificat mediul de acasă pentru a se potrivi diferitelor nevoi ale membrilor familiei. În practică, părinții organizau pregătirea prânzului, îngrijirea fraților mai mici, relaxarea, exercițiile fizice și chiar renovarea apartamentului lor simultan. Familiile cu mulți copii și părinți singuri s-au confruntat în special cu provocări în a răspunde programelor și nevoilor fiecărui membru al familiei.

4. Preocupările părinților cu privire la utilizarea tehnologiilor TIC

Utilizarea TIC a cauzat îngrijorări părinților. Chiar dacă Finlanda are o bună reputație în ceea ce privește îmbunătățirea utilizării TIC în școlarizare, nu toate municipalitățile, școlile și profesorii erau pregătiți pentru îndepărtare școlarizare. Potrivit părinților, unii profesori nu aveau

telefoane de lucru, așa că singura modalitate prin care părinții pot comunica cu profesorii în timpul școlii la distanță a fost prin e-mail sau platforme electronice.

Părinții au susținut că instrumentele sau aplicațiile specifice lipsesc nu numai de la școli, ci și de acasă. Familiile cu mulți copii s-au luptat în special cu organizarea dispozitivelor TIC pentru toți copiii iar părinții lucrează de la distanță. Multe familii nu aveau un dispozitiv personal pentru fiecare copil și adult. Unele școli au împrumutat dispozitive elevilor. Problemele erau legate de incompatibilitatea dispozitivelor TIC și a aplicațiilor specifice pe care școlile le foloseau pentru școlarizarea la distanță sau pauze și lentoarea conexiunii la internet.

Pe de altă parte, lipsa unei platforme de comunicare adecvate i-a determinat pe unii profesori și elevi din învățământul primar să creeze grupuri în aplicații cu limite de vârstă de 16 ani, cum ar fi WhatsApp. Părinții au fost, de asemenea, obligați să creeze conturi pentru copiii lor mici, astfel încât să poată participa la școală la distanță.

Școlarizarea la distanță a necesitat abilități TIC adecvate pentru copii, părinți și profesori. Mulți părinți au susținut că a fost nevoie de timp pentru ca toate părțile interesate să utilizeze TIC în mod eficient. Un copil trebuia să învețe rapid cum să scrie un text, să îl trimită unui profesor, să facă fotografiile și să comunice online. În plus, mulți părinți aveau nevoie să învețe abilități TIC pentru a-și sprijini copiii la școală la distanță.

4.1. Capacități și resurse în timpul școlii la distanță

Chiar dacă închiderea școlilor i-a îngrijorat pe mulți părinți, aproape toți au descris elemente care le susțineau rezistența de zi cu zi. Elementele pozitive de susținere care părinții au descris referire la capacitățile părinților, precum și la capacitățile și resursele din interiorul și din afara familiei. A existat și un mic grup de părinți care au pretins că nu au puncte forte pentru a supraviețui în sprijinirea învățării copilului lor în timpul școlii la distanță. Acești părinți au explicat că erau extrem de obosiți, de exemplu, din cauza unei boli grave, au pierdut contactul cu copil sau pur și simplu nu știau ce să facă pentru a-l susține la școală la distanță. Cu toate acestea, toți aveau unele noțiuni de elemente care îi susțineau în timpul școlilor la distanță, cum ar fi să faci mișcare în aer liber, să ai un copil în educație specială sau să menționezi că copiii erau mulțumiți de școala la distanță.

La nivel personal, mulți părinți au adoptat o poziție pozitivă în fața schimbării rapide a școlii la distanță. Ei au descris că sunt într-o dispoziție fericită și că se încântă să aibă ceva nou în viața lor de familie. Aceștia au explicat că le place să-și învețe copiii și sunt mulțumiți de faptul că au ocazia să o facă mai mult decât înainte. Părinții au apreciat, de asemenea, educația și învățarea și, prin urmare, au fost orientați spre a-și ajuta, a înțelege și a-și încuraja copiii la școală la distanță. Părinții au numit, de asemenea, diferite abilități pe care le-au folosit și le-au descris ca punctele lor forte în timpul școlilor la distanță, cum ar fi persistente, calme, empatic și pline de umor. Aceste caracteristici au susținut părinții în încrederea în sine și susținerea autoeficacității într-o situație nouă. Schimbarea nu a fost totuși ușoară pentru toți părinții. Unii părinți și-au descris oboseala și anxietatea față de pandemia COVID-19 și modificările provocate părinților. Unii părinți, precum și copiii, nu aveau, de asemenea, motivația de a studia zilnic acasă.

Experiența părinților a fost că cunoașterea vieții școlare i-a ajutat să facă față școlii la distanță. Unii respondenți din acest studiu au avut o legătură directă cu școala din cauza lor anterioară sau munca curentă ca asistent școlar sau profesor. Cu toate acestea, această experiență directă nu a fost necesară pentru ca părinții să-și ajute copiii să învețe. Părinții au descris că au cunoștințe generale bune sau abilități în domeniul TIC sau că au experiență anterioară în educația la domiciliu. Părinții au recuperat mai multe informații și au învățat singuri sau împreună cu copiii.

4.2. Capacitățile familiilor în timpul școlii la distanță

La nivel familial, părinții au subliniat importanța rezolvării problemelor și a abilităților organizaționale în a face față școlii la distanță. Părinții aveau nevoie să reacționeze rapid la

situații în schimbare care abilitățile necesare pentru anticiparea și evaluarea schimbărilor. Sarcina urgentă a fost de a programa viața de familie și de a gestiona forfota organizării muncii la distanță și a școlii la distanță sau - în cazul muncii părinților în afara casei - susțineți învățarea copilului acasă la distanță. În plus, dacă familiile aveau mulți copii, părinții erau îndemnați să-și aranjeze programul pentru a-i susține pe toți copiii.

Părinții au subliniat utilizarea creativității și concentrarea pe soluții și utilizarea bunului simț în rezolvarea problemelor cauzate de situații noi. Chiar dacă unele familii păreau să sufere în mod constant de agitație, alte familii au găsit confort în structurarea vieții lor de zi cu zi cu rutine și reguli clare. În practică, părinții s-au concentrat pe fixarea orelor de masă și acordarea atenției activităților în aer liber și exercițiilor fizice pentru a echilibra școlarizarea la distanță pasivă fizic prin intermediul dispozitivelor TIC. Conversațiile între membrii familiei și regulile clare și comune au fost apreciate pentru a găsi un echilibru în viața de familie în timpul școlii la distanță. În plus, au fost folosite diverse mijloace de memorie pentru a sprijini copiii și a structura activitățile zilnice.

Mulți părinți au subliniat că au o relație bună cu copilul lor care a facilitat susținerea școlii la distanță a copilului. O legătură bună între părinte și copil se bazează pe încredere, dragoste, și interesul pentru studiul copilului. Părinții au explicat că știau punctele forte și caracteristicile personale ale copilului lor.

Cunoașterea copilului le-a permis părinților să adapteze rutina zilnică în funcție de starea zilnică a copilului. În practică, părinții au permis copilului să-și urmeze ritmul zilnic natural. De asemenea, părinții au acordat atenție dispoziției zilnice și vitalității copilului lor.

Părinții și-au împărtășit recunoștința pentru abilitățile și caracteristicile pe care le avea copilul lor. Părinții au fost încântați să vadă cum copiii erau foarte motivați în școala la distanță și își asumă responsabilitatea studiile lor. Pentru unii copii, studiul părea a fi chiar mai ușor decât predarea față în față.

Unii părinți au susținut, de asemenea, că vârsta copilului lor sau lipsa dificultăților de învățare sau a bolilor de bază au atenuat învățarea copilului acasă.

Condițiile de viață ale familiei au afectat școala la distanță a copiilor. Unele familii locuiau în țară sau aveau o curte mare, care permitea activități în aer liber și oferă un mediu pentru pauze relaxante. Unii părinți au descris cum au avut o casă mare unde fiecare și-a găsit propriul colț liniștit pentru a lucra sau a studia. În plus, unii părinți au subliniat că au materiale și instrumente care au susținut învățarea copilului lor. În general, statutul socio-economic și în special stabilitatea economică i-au asigurat pe părinți.

Părinții au exprimat relațiile familiale ca o resursă în sprijinirea învățării copiilor în timpul școlii la distanță. De exemplu, o familie fericită, puternică, cu spirit de echipă și-a împărtășit preocupările și a distribuit munca gospodăriei într-o atmosferă sigură și constructivă.

5. Opiniile părinților despre reziliența familiei pentru școala online în timpul pandemiei

În general, părinții trebuiau să găsească echilibrul între organizarea propriilor sarcini și muncă și cele de școală pentru copii în mediul acasă. Noua situație a școlii la distanță a însemnat un proces rapid de adaptare și găsire a rezilienței în viața de zi cu zi și funcționarea familiei. Părinții sunt îngrijorați de învățarea și bunăstarea copiilor lor. Interacțiunile zilnice de copii s-au schimbat în timpul pandemiei de COVID-19, iar părinții s-au îngrijorat de lipsa relațiilor între colegi și chiar singurătatea copiilor lor. Școala la distanță în mediul acasă a dus și la provocări în organizarea mediului de învățare fizică, în special furnizarea de computere și birouri pentru toți membrii familiei, inclusiv copiii și părinții, dacă au lucrat acasă.

Interpretările părinților asupra situației legate de interpretările lor asupra nevoilor copiilor, iar părinții și-au recunoscut și interpretat și resursele proprii. Școala era vizibilă în mod

explicit în ceea ce privește învățătura copiilor, dar părinții au descris lipsa școlilor în contactarea acestora părinți. Prin urmare, părinții depindeau în mare parte de propriile resurse.

Ne-am concentrat pe reziliență din perspectiva rolului părinților ca susținători și facilitatori învățării copiilor acasă în timpul școlii la distanță. În ciuda acestui accent pe viața de familie și părinți, rezultatele arată multiple probleme în organizarea și gestionarea vieții de zi cu zi în timpul COVID-19 izbucnire. Părinții au trebuit să își adapteze propriile activități și agenții într-un timp relativ scurt în cadrul familiei și în relație cu așteptările exterioare de la școală și viața profesională. Pe baza acestor rezultate, capacitatea părinților de a reflecta asupra situației și nevoilor copiilor lor promovează reziliența familiei.

Structura clară a zilelor și rutinelor create prin abilități parentale în domeniul educației promovează coping. Cu toate acestea, nu știm încă suficient despre alți factori de stres din familii și consecințele pe termen lung ale concilierii vieții profesionale, școlare și familiale în timpul focarului COVID-19.

Predarea la distanță a fost experimentată ca fragmentată din punct de vedere calitativ. Majoritatea experiențelor părinților au fost contradictorii, incluzând atât experiențe bune, cât și experiențe provocatoare. Nemulțumirea părinților față de școala online este de înțeles, mai ales atunci când au avut un punct de referință cu privire la modul în care predarea ar fi putut fi organizată mai bine.

Concluzii

Lucrarea de față a descris domeniul fragmentat din educație în momentul unei provocări remarcabile. Acesta abordează capacitatea școlilor și a profesorilor de a promova reziliența în familii și de a recunoaște diferențele în ceea ce privește reziliența familială și a părinților. În vremuri de schimbare, o societate durabilă și incluzivă are nevoie de o agenție eficientă pentru a sprijini indivizii. Societățile durabile pot crea strategii previzibile înainte ca nevoile să apară și, prin aceasta, pot spori o societate durabilă și favorabilă incluziunii pentru toți. Părinții au trebuit să reflecteze asupra rolului lor de facilitatori ai învățării copiilor lor în multe feluri.

Rolul unui profesor la domiciliu a fost plin de satisfacții atunci când părinții au reușit să organizeze sprijinul pentru copilul lor pe baza stilului personal de învățare al copilului și a ritmului zilnic în familie. Pe de altă parte, părinții au experimentat limitele propriilor abilități și resurse în sprijinirea copilului. Sarcinile oferite de școală au variat de la listele de sarcini la învățarea mai elaborată prin internet.

Părinții au trebuit să-și adapteze propriul sprijin pentru învățare în conformitate cu instrucțiunile profesorului și așteptările școlii, precum și pe baza propriilor abilități și conștiința copilului lor în calitate de elev.

BIBLIOGRAFIE

1. CURRIE-RUBIN R. & SMITH S. Understanding the Roles of Families in Virtual Learning. TEACHING Exceptional Children. 2014. 46. 117-126. 10.1177/0040059914530101.
2. DESFORGES C. The impact of parental involvement, parental support and family education on pupil achievements and adjustment: a literature review (2003) | nn.org. 2021. Retrieved 25 May 2021, from <https://www.nationalnumeracy.org.uk/research-and-resources/impact-parental-involvement-parental-support-and-family-education-pupil>
3. Education 2030: Incheon Declaration and Framework for Action Towards Inclusive and Equitable Quality Education and Lifelong Learning for All. Available online: <https://iite.unesco.org/publications/education-2030-incheon-declaration-framework-action-towards-inclusive-equitable-quality-education-lifelonglearning/> (accessed on 25 May 2021).

4. FRANKLIN T., BURDETTE P., EAST T., & MELLARD D. Parents' Roles in their Child's Online Learning Experience. 2021. Retrieved 25 May 2021, from <https://kuscholarworks.ku.edu/handle/1808/22601>
5. KOSKELA T. 2021. Retrieved 24 May 2021, from <https://www.mdpi.com/2071-1050/12/21/8844/pdf>
6. PIȘTOIU A. Familia - primul educator rolul familiei în activitatea de învățare. 2021. Retrieved 24 May 2021, from https://www.academia.edu/36791450/FAMILIA_PRIMUL_EDUCATOR_ROLUL_FAMILIEI_%C3%8EN_ACTIVITATEA_DE_%C3%8ENV%C4%82%C5%A2ARE
7. UNESCO. Education for People and Planet: Creating Sustainable Futures for All, 2nd ed.; Global Education Monitoring Report; UNESCO: Paris, France, 2016; ISBN 978-92-3-100167-3.